

[מרגש: הגב' רחל הבר תח' אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר צצ'ל בפרקיו יומן מחיו ארוכי המעש]

66. פסחים שאו אפשר לפסוח עליהם

ליל הסדר כבר חלף, אולם ריחו של חג הפסח עדין באוויר, נדבר עליו עוד קצת.

מושcia מצאה, הייתה משימה. מדורר קצר יותר מפידור, אבל בשולחן עורך הוא לא התעכבר. שם האכילה לא חוכה ואם לא חייבים לאכול בשבייל מה להעשה את זה?

היום אני יודעת שליל הסדר ההוא היה הפעם האחרון בה ישבנו יחד, אז לא ידעת. בתחילתocabתי עבورو. אחר כך התורומתי יחד איתו. ראתה איך הוא מותגבר, איך האכילה מרימה אותו מדרגה למדרגה. במועני ראתה כי גם בזמן שסודדים אפשר להיות כמלאים.

את הלימוד הזה לקחתי למשך החיים. אכילה לא חייכת להיאת דבר ארצית, אם החשבים רגע על ברוא עולם שנתנו לנו את השפע, אם מכוונים לקבל מן האוכל כוח לעבוד את ה', אפשר לזכות להתרומות איתו למדרגות של קדושה. אם לא זכריהם את זה תמיד, גם לפעם זאת טוב.

ח. אברך מקרית ספר, זכה לתורם כליה בשנה שעבירה. הוא התכוון לתרומה ממש חדשניים אורכים. עבר בדיקות שונות אך כאשר הגיע האישור המוחלט בחור לעצמו תאריך מפתחו למדוי תרומות בו. הוא רצה לעבור את הנитוח בחול המועד. כן, דוקא אז.

רוב האנשים אינםओהבים לתרום בחול המועד, העיתוי הזה מתגגר בהחלטה. בית החולים אוניברסיטי עזרה הקשרה לקרהת התג למודר ורבים מאתנו מקפידים יותר, ובכלל, בפסח כל אחד מעדיף להיות בבית.

"למה?" שאלתי את רעיתי שוב ושוב, מסבירה שעלווה להיות להם פחות נוח להיות בבית החולים בגין החג. האישה חיכתה והנידה בראשה. כן, היא יודעת שהוא יהיה קשה, גם לסדר את הילדים ביום חול המועד זה מרכיב יתר, אבל עבורם התאריך משמעותי והם רוצחים לתרום דוקא בחול המועד. תמהתי על החלטה אך קיבלה. סיידנו את תאריך הניתוח לימי חול המועד.

בני הזוג הגיעו מצoidים. מזוודה שלימה הכליה רק את האוכל שלהם, ממצאות ועד גבינה ומפלטו מלחה, הכל הוא הביא מהבית. פסח. "או למה דוקא עכשווין?" שאלתי אותם שוב כשבאתי לביקור בחול המועד והאיש סיפר: "תרומות כליה היא תהילך שאורך ונמשך, עד שמתואוששים מהתוצאות, עד שהחזרים לכוחות, עד שיזכאים ובאים שוב... אני אברך בכל של מיר ואני רוצה להפסיד ימים של לימוד. אם אתרום בחול המועד אספיק להתחזק עד תחילת הזמן בעורת ה' ולהגיע לככל מבלי להחסיר אפילו יום אחד. לא שווה להתאמץ קצר בשבייל הלימוד?"

עם ישראל!

ערב פסח תשס"ח. שלושה חודשים לאחר ההשתלה שכוברא עולם מביא ניסין על אדם הוא רוצה לראות מה יעשה עם זה הלאה", אמר בעיל באהד הימים הסוכרים לפסח. הבטתי לכיוונו, לא ממש מבינה על מה מדובר. "עוד מעט פסח", הוא ציין, "בשנה שverbת התרכזתי בין רבנים, מברר 'שיעורין', הופך בשאלת מה לאכול, כמה ואיך, מעביר את חלוקת הדירור ממצוות האכילה אל מצות 'והגדת'. השנה בעוזרת ה' אזכה לאכול כרגע. בלילה הסדר הקרוב יוכל להדר בכל מצות הלילה, אולם, מה עם אלו שלא זכו? מה עם אלה שעדרין אין בגופם כליה חדשה?"

האזורתי בדרמה, עוקבת בעניין אחר חוט מוחשנתו, עדין לא מבינה לאן הוא מסתפל. "לא יכайд עלייך אם עבר פסח אתן מענה לחולי כלות אצלנו בבית, נכוון? אני רוצה להעיבר להם את הידע שצברתי את המינונים המדיוקים ואת הבנות", ספק שאל ספק הסביר. הינו או בתחלת הדרך. עדין לא דמיינתי את היקפו של בית ההורה שעומד להיפתח בביטחוןינו פעריים בשנה; בעבר יום יכול ולפניليل הסדר. זו הייתה הפעם הראשונה. עניתה כמובן בחיב ובביטחוןם של ימים הלוחצים של עבר פסח, כבר היינו עמוק בתוך העניין. אנשים נכנסו ויצאו, באו והלכו, שאלו ובעיקר, קיבלו כות. הזכרתי לעצמי שוב ושוב שהשנה נהוג בס"ד ליל סדר של בראים, והזיהוק שנאנשים מקבלים כאן עכשו הוא זה שהייתי זוכה לו כל כך אשתקה.

פסח תשס"פ

הסבנו סביב השולחן. מפה לבנה, כלים חגיגיים ואוירה של דאגה ודרכיות. בעלי היה חלש מאוד. חולה מאוד מאד. היום אני יודעת שהוא היה כבר בעולמות אחרים, בכל זאת שמרנו על אוירת החג. ערכנו קידוש וראיתי אותו מתחמץ לבולע את מיץ הענבים. לא הייתה בו טיפה של כויה, הוא הרי חולה, וחולה פטור מן מתקשה לראות אותו מתחמץ כל כך. הוא הרי חולה, וחולה פטור מן המצוות. "אני רוצה. בעל השפט אמרת' אומר שמצוות האכילה בלילה הסדר מכפרות על ענייני האכילה שבכל השנה, איך אפשר לוותר על הכפраה הזאת?"

הכרתית את הדברים. בכל שנה מחדש הוא הזכיר לנו אותם, מבקש שלא נשכח, ענייני האכילה בלילה הסדר מכפרים על אכילה של כל השנה כולה, תכוונו, תרצו את המצווה, תבקשו לכפר. הפעם הוא עבד קשה כדי לזכות לכפירה הזאת.

